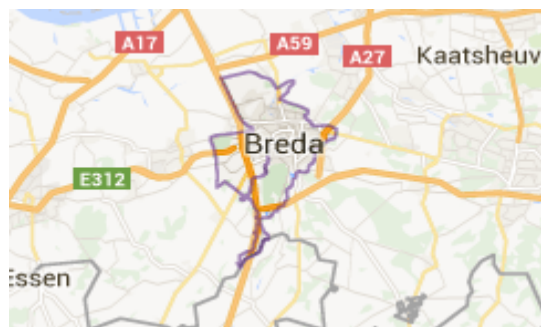

SEM

Mijn twaalf jaar met jou

Yolanda Oenen-van Dijk

Voor Sem

Jij maakt de wereld zoveel mooier en mij zoveel moediger en nederiger

INHOUD

Woord van Dank.....	blz. 7
Inleiding:.....	blz. 8
- Voorwoord	
- De reden voor dit boek	
- Hoe je dit boek kunt gebruiken	
1. Mijn verhaal.....	blz. 9
2. Uitspraak Rechtbank Genua 22 maart 2004.....	blz. 19
3. Hoger beroep Hof Genua in 2004	blz. 20
4. De eerste vier jaar van Sem's leven: (bezoekregelingen).....	blz. 20
1) 2004	
2) 2005	
3) 2006	
4) 2007	
5. Juli 2008: De Rechtbank in Dordrecht.....	blz. 21
6. Kort Gedingen.....	blz. 22
7. De periode voor en na het Hoger Beroep op 1 december 2010:	blz. 24
8. Derde Kort Geding op 4 maart 2011.....	blz. 25
9. Hulpverlening.....	blz. 27
10. Instanties:.....	blz. 30
1) Bureau Jeugdzorg	
2) Raad van de Kinderbescherming	
11. Mediation Traject.....	blz. 32
12. Op 15 april 2014 beslist de Rechtbank het volgende (zitting van 24/02/2014).....	blz. 32
13. Family support.....	blz. 33
14. Conclusie traject family support.....	blz. 43
15. Brief aan Sem.....	blz. 44
16. Terugblik.....	blz. 45
17. Conclusie.....	blz. 46
18. Tot slot.....	blz. 46
19. Een woord van dank.....	blz. 48

Woord van dank:

Sem, jij bent mijn grootste inspiratiebron geweest om dit boek te schrijven.
Jouw moed en doorzettingsvermogen hebben mij de kracht gegeven voor jou dit naslagwerk te maken.

Inleiding:

- Voorwoord
- De reden voor dit boek
- Hoe je dit boek kunt gebruiken

Voorwoord:

Dit boekje is geschreven voor mijn zoon Sem. Als hij er behoefte aan heeft om te weten waarom ik zijn biologische vader verlaten heb met alle gecompliceerde juridische gevolgen van dien, kan hij het nalezen. Om privacy redenen zijn alle namen behalve mijn eigen naam gewijzigd.

De reden voor dit boek:

Door de rechter werd bepaald dat Sem naar Italië moest voor bezoekenregelingen, ondanks het feit dat Sem steeds aangaf niet te willen. Als moeder stond ik met mijn rug tegen de muur en moest ik Sem feitelijk dwingen naar zijn vader te gaan in het buitenland. Op een bepaald moment kreeg ik daadwerkelijk het verwijt dat ik hem dwong om naar zijn vader te gaan. Ik zag het ook terug in zijn gedrag. Hij was voortdurend boos op mij. Het enige wat ik kon doen was keer op keer naar de rechter stappen en duidelijk proberen te maken dat Sem lijdt onder die gedwongen bezoeken in het buitenland nu overleg met zijn vader om de bezoekenregeling aan te passen niet mogelijk bleek. Steeds werd ik echter in het ongelijk gesteld. Daarom heb ik besloten om mijn verhaal op te tekenen voor Sem, zodat Sem kan begrijpen dat zijn belang bij mij steeds voorop stond.

Hoe je dit boek kunt gebruiken:

Dit boek is als naslagwerk voor Sem bedoeld. Ik beschrijf hoe Sem ter wereld is gekomen, hoezeer hij gewenst was en hoe ik zijn biologische vader verlaten heb en Italië achter mij heb gelaten. Hoe moeilijk de keuze ook was, het was wel de beste keuze voor hem en mij. Ik hoop dat het Sem meer inzicht zal geven in hoe je tot een bepaalde keuze komt. Soms heb je ook geen keuze. Alles wat zich daarna heeft afgespeeld is een afspiegeling van die keuze geweest. Als moeder heb ik steeds in het belang van Sem gehandeld, hoewel dat voor Sem soms in tegenspraak leek tot wat Sem wilde.

1.Mijn verhaal:

1.1.: Hoofdpersonen:

- Sem: ten tijde van mijn verhaal in Italië geboren.
- Ikzelf (Yolanda Oenen-van Dijk): moeder van Sem
- Ex: ex van Yolanda Oenen
- Ouders van Yolanda
- Ouders van ex:
- Zus van ex:

Kenmerken familie ex:

De ouders van ex hebben alles in het werk gesteld om de kinderen te laten studeren. De zus van ex is neurologe en ex zelf is scheepsbouwkundig ingenieur. De ouders leefden voor de kinderen en alles moest wijken voor hun belangen. Dit patroon werd voortgezet toen beide kinderen een relatie kregen. Voor mijn eerste kerst in Italië kreeg ik als cadeautje een Italiaans kookboek gericht op bereiding van vlees, omdat ex daar zo van hield. Hij mocht na het eten ook op de bank gaan zitten en hoefde de tafel niet af te ruimen, omdat hij gewerkt had. Of er werd voor hem alleen verse sinaasappelsap uitgeperst. Of voor ex alleen werd een goed stuk vlees bereid. Ex en zijn zus lieten zich dit ieder op hun eigen manier aanleunen, waarschijnlijk omdat zij niet anders gewend waren.

Kenmerken familie Yolanda:

Voor mij als Nederlandse was deze situatie nieuw, temeer daar mijn ouders geen onderscheid maakten tussen hun eigen kinderen en aangetrouwde kinderen. Als ik iets fout deed, wezen zij mij daar evenzeer op. Wanneer wij met kerst een cadeautje kregen dan kregen we beiden iets persoonlijks en van gelijke waarde.

Verhaal:

Ik omschrijf drie fases: de eerste fase waarin ik mijn ex leer kennen en de situatie in Italië. Ik beschrijf hierin situaties waaruit de cultuurverschillen en de verschillende opvattingen tussen ons duidelijk worden. In de tweede fase besteed ik aandacht aan de vele rechtszaken. De rechterlijke uitspraken hebben ons leven in de afgelopen jaren in belangrijke mate bepaald en kenmerken zich door het gebrek aan oog voor de specifieke situatie en het louter uitvoeren van de letter van de wet. En tenslotte de laatste fase waarin ik al terugkijkend op de voorbije jaren mijn conclusies trek en wil delen.

Ik was praktisch klaar met mijn studie Duitse taal- en letterkunde toen ik mijn ex leerde kennen. Hij was voor zijn werk uitgezonden naar Nederland, Rotterdam. Ik werkte naast mijn studie bij

een Talencentrum in Rotterdam en gaf daar Nederlandse les. Hij was daar om Nederlandse les te volgen en de directeur van het Talencentrum bracht ons samen. Ik kan me nog herinneren dat de directeur vroeg of ik de Italiaan les wilde geven, omdat hij dat gevraagd had en ik aanvankelijk daar niet zo'n zin in had. Of ik dat dan één keer wilde doen was de vraag van de directeur. Ik mocht van zijn elektronische middelen gebruik maken om mijn scriptie te schrijven, dus een wederdienst was wel op zijn plaats en ik stemde in met één les. Die ene les werden er meer en de Italiaan bleek sympathiek te zijn. Toen hij mij mee uit vroeg had ik aanvankelijk bedenkingen, want ik wist niet zo goed wat ik met een Italiaan aan moest. Hij bleef aanhouden en toen bedacht ik mij dat een afspraakje ook geen kwaad kon. Na deze afspraak volgden er meer en een aantal maanden later vroeg hij of ik met de kerst mee wilde naar Italië. Ik zei direct ja. Ik vond het echt spannend en wilde zijn land en cultuur beter leren kennen, nu ik hem inmiddels beter kende en we veel met elkaar omgingen. Hij sprak altijd vol passie over Italië en over zijn familie en vrienden, dus ik was nieuwsgierig geraakt.

Eénmaal in Italië zag ik dat hij een aparte band met zijn moeder had. Hele discussies hadden zij en ik zat erbij. Hij had zijn moeder nodig om zijn impulsiviteit in bedwang te houden. Ik interpreteerde zijn impulsiviteit toen als passievol, later begreep ik dat het een gebrek aan controle was en dat zijn moeder met hem praatte om hem te sturen. Toen had ik dat echter nog niet door. Ik dacht dat iedere Italiaanse moeder een speciale band met haar zoon had (en dat is ook zo) en dat dat zich op die manier uitte. Andersom had zijn moeder hem ook nodig. Ik had met haar ook wel enigszins te doen. Zij heeft het niet gemakkelijk gehad. Haar familie kwam oorspronkelijk uit voormalig Joegoslavië en was niet bepaald rijk. Zij had haar broer en zus op jonge leeftijd verloren. De zoon van haar zus had daarbij ook nog zijn vader verloren. Hij woonde bij de broer van zijn vader, maar de moeder van mijn ex voelde zich toch verantwoordelijk voor hem. Het kind van haar overleden broer woonde bij zijn moeder en opa en oma in Joegoslavië en zij stuurde geld naar hem voor zijn Italiaanse lessen en zij ging één keer per jaar haar neefje opzoeken. Ik vond het goed dat zij zich zo voor het neefje inzette. Er werd altijd goed op de vorderingen van het Italiaans gelet. Wat mij wel opviel, was dat er nooit ter sprake kwam of het jongetje het leuk vond om Italiaans te leren. Hij groeide immers op in Joegoslavië bij zijn opa en oma en moeder. Hij moest ook één keer per jaar naar Italië komen. Zij deed dit voor haar overleden broer. Iets chauvinistisch kwam hier ook wel bij kijken. Het kwam erop neer dat Italië beter was en dat gold ook voor de Italiaanse taal en daar deed de moeder van ex alles voor. Achteraf werd me duidelijk dat de moeder van ex helemaal niet zo zielig was, maar in feite een sterke vrouw was met een duidelijke visie.

De kerstvakantie diende om de familie van ex te leren kennen en ik zag dat we grote verschillen in opvoeding hadden. Juist door onze verschillen hadden we vrij snel ook veel ruzie.

Na de kerstvakantie gingen we weer terug naar Nederland. We gingen samenwonen. Onze buurman had een keer tegen mijn vader gezegd, dat hij wel met mij te doen had, omdat ex altijd een grote mond had. Naast de verschillen in opvoeding speelden de culturele verschillen ook een rol. De doorsnee Italiaanse man is dominant, wordt door zijn moeder op een voetstuk geplaatst en bij mijn ex was het niet anders.

Ik zag wel dat mijn ex niet echt gelukkig was in Nederland. Ik had hem lid gemaakt van een voetbalclub en zijn teamgenoten hadden we ook thuis uitgenodigd, maar echt contact kreeg hij niet met ze. Hij klaagde ook altijd over het weer en over culturele verschillen. Met zijn baas had hij ook problemen.

Op een dag heb ik op de man af gevraagd of hij gelukkig was in Nederland en hij gaf aan dat hij niet gelukkig was. Kort daarop kreeg hij de kans om voor een project naar Italië te gaan en ik ben hem gevolgd. Ik heb er toen het beste van gemaakt. Ik zag het als een uitdaging om de Italiaanse taal te leren en zijn cultuur beter te leren kennen. En waar leer je dat het beste dan in het land zelf?

Ik gaf mijn carrière in Nederland op en wilde in Italië iets opbouwen. Dat was moeilijker dan gedacht. Ik had geen werk, sprak de taal nog niet vloeiend en mijn ex werkte, dus was ik op mezelf aangewezen. Mijn ex had een huis in een klein dorpje aan zee gehuurd, maar dat bleek toch geen goede keuze. Ik was ver van de stad verwijderd en veelal op mijzelf teruggeworpen.

Na één middag op het strand gezeten te hebben, was ik het al zat. Ik begon mij eenzaam te voelen. Het enige contact wat ik had was met het kleindochtertje van onze huisbazin. Met haar probeerde ik Italiaans te praten.

Na een paar maanden huurden we een appartement in de stad Trieste. Van daar kon ik bij het Goethe Instituut Duitse les geven en kon ik een cursus Italiaans oppakken. Door de cursus Italiaans leerde ik andere mensen kennen. Drie maal per week had ik een ochtend lang Italiaanse les samen met een Oostenrijkse schilder en een Thaise vrouw, die met een Italiaan getrouwd was. Het klikte tussen ons en privé ondernamen we ook dingen met elkaar. Samen met het huiswerk en het Italiaanse koken wat ik mij eigen probeerde te maken, leek het steeds beter met mij te gaan. Na zes maanden zat het project van ex erop en werd hij overgeplaatst naar Genua, zijn geboortestad. Ook dat vond ik een uitdaging. Nu zou ik de vrienden van ex beter leren kennen en dicht bij zijn familie gaan wonen. Daardoor zou ik de Italiaanse cultuur pas echt gaan leren kennen. Ik ging een huis zoeken en vond een huis waar we na de kerstdagen in zouden trekken.

Onverwachts brak er een moeilijke tijd voor mij aan. Met de kerst gingen we naar de bergen om te skiën. Van skiën kwam weinig terecht omdat de griep uitbrak en ex werd gevelde. Ik wilde naar zijn ouders toe, zodat hij daar kon uitzielen, maar ex wilde dat niet. Hij wilde wachten totdat hij beter was om nog optimaal van de vakantie te genieten. De griep duurde echter lang en ik was op mezelf aangewezen. Praktisch alle vakanties had ik met de vrienden van ex doorgebracht. Italianen hebben een heel sterk groepsgevoel. De andere taal, cultuur, en andere gewoonten had ik mij inmiddels eigen gemaakt. Ik heb echter een sterk vrijheidsgevoel en wilde ook een keer mijn eigen vakanties bepalen en doen waar ik zelf zin in had. Italianen moeten ook overal over discussiëren, terwijl ik het ook wel eens gewoon fijn vond om mijn mond te houden en een goed boek te lezen. Bovenal miste ik mijn eigen familie en vrienden. De kerstdagen waren voor de familie van ex en oud en nieuw voor zijn vrienden. Ik kon mijn eigen familie niet meer zien. Als ik dat bespreekbaar wilde maken, dan stond ex daar niet voor open. Op een gegeven moment kwam ik steeds minder in Nederland of ik ging alleen. Dan hoefde ik ook geen rekening met ex te houden. Hij sprak de taal niet zoals ik het Italiaans